

ТОДОР АРНАУДОВ ПОДАРЪК

chitanka.info

— Тате, какво ще стане ако Сврѣхчовека — дете на гърдите му пише „С“, има едно такова дълго наметало, дете се развява; и може да лети в небето и в космоса без скафандър — се спусне отнякъде, вдигне оня 16-етажен блок заедно със стотиците запаянковци в него, дете гледат от терасите; и, като го вдигне, да го засили към стадиона все едно че удря с чук по силомер като онези по панаирите, дете имат едно такова кръгло, дете се издига, блъска се в една камбанка и се чува „дзън“? — изчурулика Ваньо, след като се опита да преброи многохилядното множество на почти празната отсрещна трибуна; макар че беше още малко момченце и не бе изучил всички тънкости на смятането, — за имагинерния анализ и диференциалната топология бе чел само общи приказки — намираше тази занимавка за по-забавна от онази черничката, дете многохилядното множество чоплеше със зъбите си в миговете, в които не си дереше гърлото.

— Сврѣхчовекът е измишльотина на един възрастен чичко, тате... — отговори бащата многозначително и проследи как топката минава на девет-десет метра над напречната греда на вратата на символичните домакини.

Таткото не само че беше пораснал и изучил Имагинерния анализ и Диференциалната топология, а даже преподаваше последната на студенти в Университета.

— Не бяха ли двама чичковци? — изненадано възрази Ваньо.

— Онези чичковци са били творчески личности, а Сврѣхчовека е плод на обърканото съзнание на един друг чичко, дете е бил малко болен.

Ваньо недоволно смръщи вежди.

— Защо пък да е бил болен? — попита той, докато гледаше как Секиров, от отбора на символичните гости, подкосява Леваков от символичните домакини. — Един друг чичко е бил лош, дете не е разбрал тоя чичко; другият чичко е бил нисък, имал е мустачки и лента на рамото като капитан; той е обичал да си вдига ръката, защото винаги е знаел, когато учителката е задавала въпрос; и се е дерял по-силно от запаянковците, докато хиляди души са марширували в негова чест.

— И двамата са били лошички, завалиите... — тъжно промълви бащата и сдѣвка семката, която, самоосолила се от скръбни сълзи

заради съзнанието за жестоката си участ, очакваше да бъде сплескана от зъбите.

Момчето погледа няколко от грешните подавания на зеления килим, започнали от изпълнението на току-що отсъдения наказателен удар, и като не намери нищо интересно в тях, продължи.

— А какво ще стане, ако Леваков уцели греда, но преди това е ритнал толкова силно топката, че я е засилил със скоростта на светлината? Ще счупи ли вратата, или топката ще се отрази от гредата като светлина от цилиндрично огледало?

— Тоя левак не знае къде се намира вратата, а ти, малкият, искаш гредата да уцели! — гръмко изрази недоверие възрастният семкочоплител бай Гольо.

— Не може да стане така, тате. — каза бащата. — Един много умен рошав чичко с бяла коса и бели мустаци е доказал, че никое материално тяло не може да се движи със скоростта на светлината.

— Знам, тате, но какво ще стане ако си представим, че материалните тела могат да се движат със скоростта на светлината?

— Парадокс на относителността в крайна форма. Времерпространството така ще се изкриви, че времето ще спре... — тъжно дообясни бащата и изплю нещо черничко върху косата на един чичко от долния ред, който след секунда изплю нещо друго черничко върху плешивата глава на друг чичко от по-долния ред, който също изплю черничко на темето на по-долния, спрямо него; и така чак до първия ред, където един младеж изплю нещо черничко в муцуната на едно едро кученце немска овчарка, дете го ухапа стръвно, но, като го вкуси, го изплю и затръска главата си.

Тъкмо в тоя момент Вкарвачов, от отбора на символичните гости, намери очертанята на противниковата врата, но нямаше късмет пред гола, защото се засуети в наказателното поле и запрати коженото кълбо към централния кръг на зеления терен; липсваше му точност, поради което плътният му удар не доведе до нищо по-сериозно от разтрисането на напречната греда над главата на непоколебимия страж на символичните домакини Спасов, който неразчетено бе изязъл извън своето вратарско поле и само голямото му спортно щастие го спаси от стопроцентово попадение и от неприятното задължение да вади топката от опъналата се зад гърба му мрежа.

— Какво ще стане, ако е възможно да се правят времепространствени скокове в континуума на събитията? — нямаше умора Ваньо. — Ако се бяхме пренесли пред гредата, когато топката е била на 40–50 см от нея, така че да ни удари по главите?

— Аман от това дете! — обади се гневно господинът с мустаците и порасналата брада, в която се чернееха шлюпки от печен едър сочен пресен, току-що сдъвкан, слънчоглед. — Затворете му устата, най-сетне! Човек не може да чуе собствените си крясъци от него! Какво остава да се наслаждава на ругатните на ближните си! Пари сме давали за това?! — мустакатият преглътна една семка и закрещя. — У-у-у-у-у! Треньоров, изкарай го това дърво, пън с пън!

— Моля ти се, тате, спри да приказваш. — замоли бащата. — Нали сме се учили, че на културно-обществени мероприятия не се говори на глас...

— Треньоров, ма'ни го тоя номер седем бе, маймуно! Мен да пуснеш, по-добре ще играя! — скара се на селекционера на символичните домакини и господин Шкембелиев.

— А какво ще стане, ако някой от футболистите извади пищов и почне да гърми съотборниците си? — инатеше се Ваньо; някой може да си помисли, че го е гледал в един филм, в който се случваше нещо подобно; но ако го направи — ще сбърка, защото той не го беше гледал.

— Стига, Ваньо. Откъде ги научи тия лоши работи?!

— Какво ще стане пък?! — тропна с крак Ваньо.

— Млъкни, най-сетне, малък досадник! Сега ще кажа на онзи чичко с трите бронжилетки, трикратно закален двайсет и пет милиметров щит като на войник на бъдещето; и каската, непробиваема от противотанков осколчно-фугасен снаряд, че говориш за незаконно притежавани огнестрелни оръжия и създаваш безредици. А той ще ти каже на тебе, нищо че си малък!

— Тате, какво ще стане, ако извадя водното си пистолетче и стрелна по каската или по щита на онзи космонавт в синкави дрехи, дето му се е разхерметизирал шлемът?

— Ще ти се разсърди, тате. И ще ти се скара. Не е хубаво да го правиш! И хайде, стига си ме питал за щяло и не щяло.

— Люх! До края на мача може и да уцелиш вратата, Деснокрилов!

— Може ли само още един-два... Или най-много три-четири въпроса, татко? Моля те!

— Не. — пресече го бащата. — Дошли сме на мач, за да гледаме и слушаме, не да си говорим!

— У-у-у-у-у, кой те картотекира бе, дърво!

Обиден, Ваньо не проговори на баща си до края на мача, завършил с безличния резултат нула на нула; като изключим момента, когато покрай тях мина продавач на вафли и Ваньо бе принуден от обстоятелствата да каже „искам вафла“.

На път към дома двамата запаянковци срещнаха чичо Киро, който крачеше нервно по тротоара и оглеждаше ъглите на сградите и околностите на спирките.

— О, Киро, как си! — засрещна го бащата на Ваньо, негов верен приятел от детинство, и го накара да подскочи като ужилен от стършел.

— Нищо... Разхождам се на чист въздух... Ти какво правиш, моето момче?

— И аз нищо... — отвърна сериозно Ваньо.

— Не си ли на работа? — попита Кольо.

Киро се усмихна стегнато.

— Нали знаеш — аз съм чорбаджия... Вчера си пуснах едноседмична отпуска...

— Браво на теб... — изпъна устни математикът. — Между другото жената е на командировка; на една конференция...

— „Нови открития по пътя към Мислещата машина“ — уточни весело Ваньо. — Като порасна, ще стана като мама!

Киро намигна на момченцето на приятеля си, който продължи.

— По този случай ще правим запой у нас тази вечер. Тъкмо щях да ти се обаждам да те поканя да се „намокрим“ заедно.

Киро имаше и други планове, които го накараха да се поколебае, но след няколко секунди размисъл реши да приеме.

* * *

— Мило, пробва ли новия лак за нокти на Кокона Козметикс?! — попита телефонистката.

— И каква прекрасна опаковка!

— Аха...

— Моят ми излиза пръстите, като ме видя с него.

— И аз ще го пробвам, тогава!

— Пробвай го! Много е хубав!

— А ти сигурна ли си, че заради лака ги е излизал?

— Е, може и заради грима да е. Купи ли си новия фон дьо тен на Грим за хубавици?

— Купих си и го ползвам, но, да ти кажа право, не съм много доволна...

Телефонът на другата линия самотно извънтя.

— А мен ме задоволява... Нали ти казах: новият ми ми излиза пръстите на краката, като си сложих новия грим... Е, да де, може да не го е направил точно заради грима, а заради новия лак... А също и заради спиралата; или заради цвета на косата... — камбанките на телефона на другата линия — модел края на 60-те години на последния век на миналото хилядолетие — пак звънна. — Що не вдигнеш тоя телефон, че да спре да дрънчи!

— Извинявай, мило, но съм малко на работа... Ще трябва да го вдигна и на тоя нещастник, дето си е наумил да ми звъни насред сладката приказка... — Първо районно. Слушаме Ви.

— Искам да направя важно съобщение. Чувате ли ме!? — гръмна мъжки глас.

— Чуваме Ви, господине. Какво има: кражба, грабеж, обир, влизане с взлом; пътно-транспортно произшествие; отвличане, изнасилване, убийство?

— В областта на Централна гара е поставена адска машина! Изведете случайните граждани от там. Нека останат само служителите, за да снимат; разбира се, ако имат фотоапарати или камери у себе си; впрочем, най-добре пратете новинари, за да отбележат събитието!

— Хубаво. Бихте ли уточнили каква е бомбата, за да знам какво да кажа на сапъорите? Барут, миниум и бял бронз, динамит, тротил,

пластичен експлозив?

Слушалката отговори само с „пиу-пи-у-у-у-у, пиу-пи-у-у-у-у...“.

„Ако беше останал още малко на линията, щях да кажа на колегите да проследят обаждането...“ — помисли си телефонистката и продължи прекъснатия делови разговор.

— Ало, Пепи, там ли си още?

— Каква е тая твоя работа?! Един разговор не може да проведе човек на спокойствие! Докъде бяхме стигнали?

— Защо новото ти гадже ти е излизало пръстите на краката?

— А, да... Всъщност може да го е направил заради гърдите ми, щото май си го бях свалила... Или пък заради бикините, щото май че и тях ги бях свалила вече...

— М-м-м-м... — изпъшка телефонистката, развълнувана.

— Чакай, че малко те излъгах. Той ги беше свалил; със зъбите...

* * *

Киро отиде в уречения час на уреченото място, за да се намокри — по стара традиция — заедно с приятелите си от детинство и с няколко от юношество. Малкият Ваньо също искаше да се включи, но баща му го беше пратил да си играе на сметача, като решава от ония задачи за мостове, улици, комбинации, вариации, векторни трансформации и други подобни, дето ги дават на състезания по програмиране, където се наричат „олимпиади“; дето който спечели му дават медал; и той си го слага на врата, снимат го и го показват по вестниците и телевизията; а на най-добрите, които са с жълти медали, им дават едни такива черни, дето се сгъват и са с батерии, слагат се на скута и имат копчета, дето като се натискат викат „щрак“.

Нещо измъчваше чичо Киро и правеше поведението му по-различно от това на другите, и от неговото собствено в случаите, когато това нещо не го измъчваше. Пиенето влизаше по-лесно в жадното му гърло, но, някак си, по-мъчно... Старите приятели, които добре познаваха ранимата му и нежна душа, отново използваша случая за да задоволят страстите си, като се погаврят с нея.

— Какво има бе, Киро? За Весела ли тъгуваш! — подхвърли подло Митьо Жицата и дружески тупна пийналия си приятел от юношеството — лудите млади години на бурен растеж и полово съзряване — по рамото. — Забрави я тая! Не те заслужава! Не ѝ ли стига, че си умен, забавен, сръчен, работлив, и че си чорбаджия и имаш собствена фирма? Вярно, доколкото те познавам, май не си много атлетичен в някои области на спорта, ако ме разбираш, но не може всичко да има човек! Ако е умен или е чорбаджия, няма да красив или пък няма да е достатъчно атлетичен в някои области на спорта, ако ме разбираш. Ако е атлетичен в някои области на спорта, ако ме разбираш, и красив — няма да е умен или няма да е чорбаджия като теб. Няма да плачеш, ако ме разбираш! Ще си намериш друга изгора!

Киро вяло отпи глътка руйно вино, — С Весела се разделихме по взаимно съгласие. Да върви по... пътя си. — тупна по масата и премигна на парцали.

— Сподели какво те мъчи. Интересно ни е, пък и можем да ти помогнем — приятели сме... — проявяваше неразбиране и домакинът Кольо Математика, който пиеше по по-малко, за да може да уцелва дръжката на вратата, като изпраща гостите си; и защото предпочиташе да се опиянява от други неща, — Такова хубаво порно дават тази нощ по телевизията, а ти си се забил в чашата и мълчиш! — като например доказването на нови теореми от диференциалната топология и имагинерния анализ.

Киро мълчеше и пиеше през целия запой... Обикновено напускаше приятелската сбирка последен, но този път, измъчван от тайнствената сила, за която нямаше желание да сподели дори с приятелите си от детинство и юношество, напусна пиялната още посред нощ...

Подпийналият нещастник — неудовлетворен от живота; неспособен да се наслаждава и да оцени красотата на съществуването; топлотата на приятелите от детинство и юношеството — когато заедно ставаха мъже; свободата да се натряскаш до козирката; да гледаш хубави филми по телевизията — търсеше Смисъла на живота в уличните лампи, които наблюдаваше с клюмнала глава на задната седалка на таксито, с което се прибра у дома. И този път си легна без да го е открил.

* * *

— Първо районно. Слушаме Ви.

— Помните ли ме? — попита мъжки глас.

— Моля, съобщете повода за обаждането: кражба, грабеж, обир, влизане с взлом; пътно-транспортно произшествие; отвличане, изнасилване, убийство? — разказа урока си телефонистката.

— Отменям съобщението за бомбата! — изръмжа, недоволен, че телефонистката изрежда цял куп гнусни престъпления, но не и бомбаджийството, мъжът.

— Какво съобщение?

— Извинявайте, вярно че Вие сте... че гласът Ви е различен... Колежката Ви ми трябваше...

— Ах-а-а-а... — въздъхна телефонистката. — Нещо да й предам?

— Предайте й, че няма да има разтърсване около Централна гара тази вечер...

— Защо? — още повече се възмути трийсетйна годишната мома на телефона; хубавичка беше, но нямаше късмет в любовта, милата; тя самата жадуваше да участва в разтърсване с някого, който има толкова хубав плътен и възбуждащ глас като на този мъж.

— Вече стана късно... А и тя не ме взе на сериозно... — изпъшка тежко мъжкия глас.

— Откога се познавате?

— От днес...

— Така кажете! Всичко ще се оправи! Тя е готин човек, но има нужда от време, за да се довери на някого; наскоро преживя тежка раздяла; трябва да я разберете.

— Ами добре. Тя откога до кога е на смяна?

— Утре е от 8 до 14.

— Ще й звънна пак, да се чуем...

— Айде, дочуване. Да й предам ли още нещо?

— Благодаря, няма нужда. Аз сам ще й предам. — смело заяви мъжът и затвори.

Нощта се изтъркули по времесклона и слънцето отново светна на небето.

— Първо районно. Слушаме Ви.

— Здравейте... Аз съм онзи, дето Ви се беше обадил...

— Моля?

— Вчера. За бомбата на Централна гара.

— Да не сте оня луд, дето щял да взриви гарата, ако не му продадат билет за немай къде с 50-процентно намаление? Продадоха ли Ви билета? Пристигнахте ли в Немай къде?

— Слава Богу, не съм този...

— Значи сте онзи анархист-идиот от Фронта за освобождение на затворниците, дето искал да взриви релсите, защото били символ на държавническата еднопосочност и липса на гъвкавост по отношение на делата, свързани със съдебно-правораздавателната система?

— Ох, и тоя не съм... Аз... Аз...

— Кой сте тогава?

— Аз съм оня, дето Ви беше казал, че в областта на Централна гара е поставена адска машина.

— А, да. „Адския“ — вече си спомних... Наистина гласът Ви е някак особен... Значи Вие сте онзи невъзпитан нахалник, дето ми затвори телефона?!

— Същият! Ъ-ъ-ъ-ъ... Аз... Такова... Искях да Ви се извиня... — въздъхна мъжът.

— Сериозно? Бомбата още ли е там? Кога смятате да я взривите? С часовник ли е или с дистанционно? Кой цвят жички и в каква последователност трябва да се срежат, за да се обезвреди? Каква е тротиловата ѝ равностойност?

— Бихте ли...

— Да?

— Искате ли...

— Какво?

— Може ли...

— Говорете де!

— Желаете ли да отговоря на всичките Ви въпроси на вечеря в изискан ресторант? — каза го, най-накрая, мъжът.

Госпожицата остана трогната. Никой никога не ѝ бе предлагал по толкова романтичен начин...

— Само се надявам да не е за сметка на невинни жертви. Все пак аз съм професионалист и... И... Трябва да защитавам обществото от престъпни субекти и деяния!

— Не се тревожете. Тоя взрив, конкретно, се отлага. Тайната организация, представител на която съм аз, искаше просто да съобщи на света, че съществува. Щяхме да направим малко „бум-бум“, само колкото да привлечем вниманието на новинарите; не искахме да има жертви и пострадали. Сега, щом се съгласихте да вечеряте с мен, дори не е необходимо да се правят и символични взривове, защото Вие ще можете да напишете всичко за нас във вестника.

— Вие... Откъде знаете? Вярно е, че освен телефонистка, съм и журналистка под прикритие, но за това знаят само тайните служби за които работя?!

— Много неща зная за Вас... Между другото, новият грим Ви стои чудесно; а лакът за нокти е главозамайващ!

— Следите ли ме!?

— Разбира се, че не, Весела... — въздъхна мъжкият глас. — Тайното движение за общодостъпност на личната информация, което представлявам, не използва груби методи като този.

— А тогава откъде знаете? — трепна гласчето на телефонистката под прикритие, откриваща все повече тайнствена привлекателност и благост в гласа от слушалката. — Телепатия?! Може би сме... сродни души?! — разтуптя се сърцето ѝ.

— Може би... Нека Ви разкажа на вечеря?

Слънцето продължи разходката си по небосклона и през пухкавите палави облаци, люлени от поривите на вятъра, и настана вечер; луната, планетите, звездите, съзвездията и мъглявините изгряха и запръскаха навред безкрайната красота и спокойствие на космичната вечност.

Мъжът от телефона отговори на всички въпроси, които вълнуваха Весела, докато пламъкът на свещите, поставени по средата на масата, разделяща телата им, палаво се клатушкаше от поривите на трепетните им дихания. Той ѝ разказа за Тайното движение за общодостъпност на личната информация; за супермодерните ултрамалки снимачни устройства, поставени в отворите на капачките на телефонната слушалка, които предаваха движещи се изображения с висока разделителна способност дори през тесния силноограничен

телефонен канал за връзка, благодарение на усъвършенстваните кодове за свиване на излишната информация и чрез използването на новооткритите от науката транспространствени координационни вълни.

Той отговори на въпроса й „женен ли си“ с „не“, след което тя се усмихна и вдигна наздравица с чашата старо вино... Той я попита дали тя е женена, а тя му отговори, че вече не е; тогава той също се усмихна и вдигна наздравица...

* * *

— Първо районно, слушаме Ви.

— В Централна гара е поставена бомба! Ще гръмне след 30 минути! — разбоботи се мъжки глас. — Ако не искате жертви, изведете хората!

— Бихте ли бил по-конкретен, моля? — с досада рече телефонистката, защото това беше петата бомбена заплаха за деня; една вече беше дадена за същата цел; имаше по една за Автогара юг и Автогара север; и по една за Градския площад и Операта.

— Бомба със закъснител бе. Не сте ли виждали? Вярно де, Вие сте телефонистка — не сте полицай... Филми обаче сте гледали, нали? Ще Ви обясня. Обикновено бомбите със закъснител имат пръчки от взривно вещество, свързани с взривател и часовников механизъм. Като изтече предварително нагласеното време, стрелката — ако часовникът е механичен, така че хората да чуят как тиктака и да се уплашат — или електронните схеми — ако е модерен — изпращат сигнал към взривателя, който запалва фитила или пуска електрически сигнал към експлозива; взривното вещество казва „бум“ и се отделя огромно количество енергия в много кратка област на времепространството. Знате ли, че в ядрото на взрива температурата се повишава до хиляди градуса? Поради това въздухът се разширява с главозамайваща скорост и поражда гореща ударна вълна, която, в съюз с шрапнелите, безмилостно поражда бойната техника и живата сила.

— Не разбрах каква е Вашата бомба?

— Благодаря, че попитахте. Да знаете каква красавица е Тя... Жалко, че само аз имах щастието да я видя цяла... Поставил съм я в

кутия за обувки в четвъртото кошче за отпадъци, вдясно от третия изход към втори челен коловоз.

Мъжът почака малко, за да даде възможност на телефонистката да си представи местоположението.

— Не се ли сецате? До него има гише за билети; вляво се намира табло, на което излиза разписанието на влаковете и закъсненията.

— Вие да не сте комбина с онзи от Фронта за освобождение на затворниците, дето се е обаждал вчера на колежката, и днес пак се обади на мен? Той каза, че неговата втора бомба се намирала зад информационното табло.

— Не, не сме заедно. Получило се е някакво весело съвпадение... — въздъхна мъжкият глас. — Съдба... — продължи той и се засмя игриво.

— Каква, казвахте, беше бомбата Ви?

— Тротилова, разбира се... Нали се сецате — за да мога веднага да изчисля тротиловата ѝ равностойност. Ще кажете — да де, ако разбирате от бомби — има сравнителни таблици; ще видиш колко барут, — макар че него вече никой не го използва — колко динамит или колко пластичен взрив отговаря на кило тротил. Защо обаче да се занимава човек с такива излишни сметки?! У нас имам и динамит, и пластичен експлозив; даже барут ми е останал — от едно време; но с тротила е най-лесно — вместо да правиш сложни изчисления само го претегляш, слагаш го в бомбичката; и готово! Като се обадиш на новинарите да поемеш отговорност за атентата, знаеш за точно каква тротилова равностойност да съобщиш!

— И какъв е тротиловият еквивалент на бомбата?

Личеше си, че този е от предния фронт на професионалистите в бомбаджийството; някой много по-сериозен от недоволния от качеството на обслужването пътник за немай къде или пък анархиста от Фронта за освобождение на затворниците.

Телефонистката, за изненада на бомбаджията на другия край на телефонната линия, навремето бе служила като сапър във войската, на мястото на брат ѝ, който имаше страхова невроза от автомати, стрелби и бомби, а според закона бе длъжен или да изслужи своя дълг и своята чест към родината; или някой, който не се води на отчет, да бъде вписан на неговото място и да го замести. От обич към него, към

огнестрелните оръжия и бомбите, сестра му, която сега работеше като телефонистка под прикритие, го бе сменила.

Тя разговаряше с мъжкия глас петнайсетина минути, раздвоявайки се между чувството за дълг и едно друго чувство, което започна да гъделичка цялото ѝ тяло. Разказаха си кой какви бомби е правил; как ги е правил; кои видове взривни устройства са им любими...

— Аз най обичам тези с механичен часовников механизъм, макар че в сериозната си практика вече предпочитам електронни закъснителни, подсигурени с възможност да се задействат от разстояние чрез клетъчен телефон. — изтъкна бомбаджията. — Удоволствието и романтиката в това да сложиш огромен будилник, който да звъни няколко секунди преди да се задейства бомбата, обаче е несравнимо по-голямо. Хем пръскаш целите си цели на парчета, хем преди това им се пръска сърцата, като чуят как се раздрънчават камбанките и си мислят — „Н-е-е-е-е-е!“; след малко осъзнават, че звъни будилник, и си отдъхват обнадеждени, защото им се иска това да майтап. Но точно тогава: б-у-у-у-м; и всички стават на парчета!

— Знаеш ли, много си готин... — с умиление рече телефонистката.

— И ти си много готина... — отрази изречението бомбаджията.

— Моля ти се да изключиш бомбата — нали си подсигурил такава възможност? Или поне ми кажи кода, за да я обезвредя аз, докато има време; ще те покрия; няма да има никакви последици за теб.

— Ами...

— Моля те... Ако се взриви, ще развали всичко... Не бих понесла да бъда с някого, който е извършил престъпно деяние, което съм имала възможност да спра; колкото и да го харесвам... и колкото и да тръпна, само от гласа му... Освен това по този начин ще ми направиш удоволствието да обезвредя майсторски направена бомба, или поне да знам, че съм спасила много невинни човешки животи и държавно имущество.

* * *

Киро така и не успя да се обади в полицията със съобщение за бомба на Централна гара. Защо чорбаджия като него, със собствена фирма, може да иска да го направи ли? Защото имаше зъб на една продавачка от второ гише, която не се бе съгласила да му продаде билет пет минути и трийсет секунди преди да тръгне влака, под предлог че за една минута нямало да може да изпълни поръчката; а продаването на билети, според Конституцията, се прекратявало пет минути преди момента, в който локомотивът набере скорост 1 км/ч, с точност, съответно, 10 м/ч за скоростта и 1/100 от секундата за времето; престъпването на този закон се наказвало със затвор...

Не че беше лош човек, но откакто съпругата му Весела го напусна и се хвърли на дебелия врат на онзи борец... Какво като беше национален шампион и бе стигал до полуфинал на Световно първенство? Какво като можеше да прави суплес и да премята други като него на онова кръгло меко нещо, дето като паднеш на него се чува „туп“ и те заболява гърбът, кръстът, ръцете, краката, вратът и главата?

Пепи не можа да скъса с новото си гадже, дето ѝ бе излизало пръстите, макар че идеята ѝ мина през ума малко след разговора с Весела, защото — макар че ѝ бе излизал пръстите както никой преди него — той не беше толкова атлетичен в някои области на спорта, ако ме разбирате, колкото на нея ѝ се искаше.

Весела и мъжът от тайните служби така и не успяха да се сгодят, макар че прекараха незабравима първа предбрачна нощ.

Колежката ѝ не можа да обезвреди бомбата на Централна гара.

Кольо Математика не довърши теоремата за константната девиация при ротационна трансляция на топологични хиперравнини в полярни координати с декартово адаптиране.

„Здравей, мамо!

Много ми липсваш!

С татко ходихме на мач. И аз вече мога да вадя четвърти корен на ум! Знаеш ли колко е четвъртият корен на броя зрители, които седяха на трибуна срещу нас?

Сигурно не знаеш, а и аз май забравих... Лъжа! :-P
Четвъртият корен беше 6.00463. :P

Мачът не беше много интересен; освен едно положение, когато един защитник искаше да изчисти, но уцели греда на собствената си врата, после един от другия отбор ритна, но пак уцели греда; след това един друг би и уцели греда, и накрая един друг удари с глава гредата и дадоха съдийска топка — дето съдията я държи над терена, пуска я и футболистите я ритат.

И, мамо, искам да се скараш на татко, защото не щеше да отговаря на всичките ми въпроси, като бяхме на мача... :- (Хайде да се върнеш по-скоро и да ми разкажеш за мислещите машини!? Искам и аз да си играя с тях!

А, да — още не съм решил какъв подарък искам да ми донесеш... Но ако може нека бъде колкото се може по-хубав... :-) Какво да искам... какво да искам... Сетих се! Искам от онези роботчета, дето ходят, клатят се, клякат, навеждат се, ритат, здрависват се, въртят си главата и говорят; и са високи колкото голям човек. Ако не може такъв подарък, защото още са в работен вид или нямаш достатъчно парички, може ли да ми донесеш поне едно от ония котенца, дето са от пластмаса и викат «мяу» като ги погалиш?

Още нещо, мамо... Щях да ти разказвам за един много интересен филм, дето го гледах вчера по телевизията. Ако татко не бе толкова зает с неговата топологична теорема и не ме беше изпратил в стаята да си играя със сметачето, щях на него да му разкажа... Филмът беше за устройството на едно такова много дълго, с връх, дето има крила и лети много бързо; и като падне става много светло; и се издига едно такова високо бяло, дето е като гъбка; и всичко, което е наблизо, се изпарява, а което е по-надалеч — първо се изпича, а след това се натрошава на парчета от един такъв вятър, дето се движи няколко пъти по-бързо от скоростта на звука. Но забравих как точно се казваше това нещо, защото по същото време гледах едно друго предаване, за едни такива дето правят едни работи...

Но по-добре да ти разкажа за тях като ти се обадя... И сега искам да ти се обадя, но знам, че заради часовата разлика при теб е посред нощ, а искам да си си отпочинала, защото имам въпроси за някои работи, дето ги правиха в онова предаване...

П.П. Обичам те, мамо! :-)

Ваньо“

Ваньо не можа да се обади на майка си, защото и неговото тяло се бе изпарило, също като това на баща му и на още стотина хиляди щастливци, намиращи се в достатъчно близка околност до тях в мига на взрива, дошъл най-неочаквано от небето.

Майката плачеше безутешно, загледана в последните мисли на детето ѝ, напуснали заличеното от света пространство няколко секунди преди да бъде унищожено. Във вледенените ѝ от скръб крака се търкаше пластмасово коте, мяукащо жално. То не бе достатъчно умно, за да осъзнае защо тя плаче; всъщност него това не го интересуваше; единственото, от което имаше нужда, беше да го погалят.

6.4 — 14.4.2004

Актуална версия на този разказ, както и други произведения от Тодор Арнаудов, можете да намерите на неговата [лична страница](#).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.